

— „Zoo, weet jij het óók al?” zegt zij dan rustig. Haar rust bemoedigt hem. Hij heeft het anders verwacht.

Opeens vindt hij kracht, het pijnlijk gesprek voort te zetten. Hij trekt haar op de bank, maar als zij naast elkander zitten, neemt zij haar hand uit de zijne. — Nu zit hij zijn woorden te construeeren, terwijl zijn eene been gebogen is over de knie van zijn andere, en zijn sous-pied, raar en lomp en geel, hangt te schommelen naast de sleep van haar groene japon.

— „Wat moet er gered worden?” vraagt ze, heel uit de hoogte. „Moet er gered worden, dat heel Loftinge kwebbelt, omdat vader een paar dagen op reis is geweest? — Een fraaie redder ben jij. Maak eerst maar eens, dat je vader op een behoorlijke manier kan vervangen!” —

Tervooren bespeurt haar drift onder haar kalmte. — Hij raakt uit het veld geslagen. Wat moet hij nu zeggen? — Hij zoekt naar zijn woorden. Gedurende een lange stilte begint het carillon van den toren de leegte te vullen, die hen omringt. — De zon schijnt grijs over de paden, om hunne hoofden zoemen insecten. Het is onzegbaar triest om hem heen. „Zeg nou op! wat wil jij nou redden? Wat moet er gebeuren, voor de eer van de familie?” schreeuwt ze rauw, en ze trappelt met haar voet.

— „Clara, je weet niet alles,” zegt hij dan. „Het zou allemaal zoo erg niet zijn, en we zouden het wel allemaal kunnen verdoezelen, maar de raad, de gemeenteraad. Vanmiddag, in den openbaren raad heeft men den goeden naam van je vader door het slijk gehaald, ze hebben dingen verteld, openlijk die” Tervooren is wanhopig, hij verstrikt zich in zijn eigen woorden.

. . . . „Maar begrijp dan toch Clara. Ik kan je toch niet alles. . . . !”

— „Ik begrijp niets,” zegt zij dan, haar schouders optrekkend. „Ik begrijp alleen, dat als de burgemeester te slap is, om zijn eigen secretaris in den raad te beschermen, dat jij het hem dan duidelijk had moeten maken! Je zàt toch op zijn plaats. . . . Het was toch je plicht, dat niet door te laten. Je hoort toch tot zijn familie. — Ik vind je verachtelijk!” — „Clara, je kènt de situatie niet. De burgemeester heeft gedaan, wat hij kon, en de anderen hebben, min of meer delicaat over de zaak gezwegen. Maar Janssen, van de S.D.A.P. je weet dat nieuwe lid, — heeft de zaak aanhangig gemaakt. Er is wat ontevredenheid onder de visschers hier, en zoo'n vent buit dergelijke dingen natuurlijk uit!”

— „Waarom heeft Couwenhove die kroegbaas niet de Raad uit laten zetten?” zegt ze, hard.

„Clara” — vraagt hij dan, en hij wil nader tot haar komen, wil haar hand vertrouwelijk in de zijne nemen, — „mijn liefste, wees nu toch niet zoo onbekookt. Je weet toch. . . .”

„Ik weet niets,” roept ze dan uit, terwijl ze hem voortdurend verder ontwijkt. „Ik weet alleen, dat jullie met z'n allen hier in Loftinge een bende slappelingen bent. Alles heel mooi voor 't uiterlijk. Buigingen en plicht-